

Arrest

nr. 326 261 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 oktober 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming. Op 27 oktober 2023 werd een terugnameverzoek verstuurd naar de Franse asielinstanties, die dit verzoek op 8 november 2023 aanvaardden op grond van artikel 18, §1, b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 22 november 2023 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen tien dagen, op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet

en artikel 20, §5 van de Dublin III-verordening. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 309 282 van 4 juli 2024.

1.2. Op 16 mei 2024 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij nam op 14 juni 2024 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringend noodzakelijkheid werd door de Raad verworpen met het arrest nr. 308 707 van 24 juni 2024.

1.3. Op 22 augustus 2024 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 10 december 2024 werd verzoekers raadsman ervan ingelicht dat de asielprocedure gesloten werd door verwerende partij omdat het medisch getuigschrift zijn afwezigheid op de afspraak niet rechtvaardigt. Hiertegen diende verzoeker en beroep tot schorsing en nietigverklaring in, dat gekend is bij de Raad onder het rolnummer CCE 331 013.

1.4. Op 11 december 2024 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Deze beslissing werd echter ingetrokken op 30 april 2025.

1.5. Op 10 februari 2025 nam de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Hiertegen diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 335 653. Tezamen met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, diende verzoeker in dit dossier een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.6. Op 17 maart 2025 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 22 april 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M. voornaam: R. G. geboortedatum: (...)1985 geboorteplaats: Basawel nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M, R. G, verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 17.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn taskara met nummer (...) voor, afgegeven op 12.01.1383 (Afghaanse kalender) in Naghara. De betrokkene stelt dat zijn originele taskara in Afghanistan ligt bij de overheid. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 21.11.2022, in België op 23.10.2023, in Frankrijk op 15.02.2024 en in België op 16.05.2024 en op 22.08.2024.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 01.04.2025. De betrokkene stelt tweemaal religieus gehuwd te zijn. Beide echtgenotes bevinden zich in Afghanistan en vergezellen de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt zes minderjarige kinderen te hebben. Zij bevinden zich eveneens in Afghanistan. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in België in op 16.05.2024. Op 22.05.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Op 07.06.2024 stemden de Franse instanties in de betrokkene terug te nemen. De betrokkene werd op 26.07.2024 door de Belgische instanties overgedragen aan Frankrijk in het kader van de Dublinprocedure. De betrokkene stelt enkele weken later terug naar België gereisd te zijn, maar weet niet meer wanneer hij in België aankwam.

De betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 22.08.2024. Op 28.08.2024 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 10.09.2024 stemden de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles-de-Gaulle. De betrokkene dient zich na de transfer aan te melden in het préfecture de Police (8ème Bureau). De Franse instanties stellen dat de betrokkene in Frankrijk gekend is als: M, R. G, °(...)1987/Afghanistan.

Op 10.02.2025 werd de betrokkene het voorwerp van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure. Bij zijn aanmelding van 17.03.2025 was het terugnameakkoord van de Franse instanties nog geldig.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Frankrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Franse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Frankrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie

van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij stelt dat mensen die voor het leger gewerkt hebben hier erkend worden. Hij stelt dat de meerderheid van zijn vrienden die in het leger waren zich in België bevinden. Hij stelt dat het een goed land is die de vluchtelingen goed behandelt. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. De betrokkene stelt dat de diensten die je er krijgt erg zwak zijn. Hij stelt dat toen hij er toekwam hij er geen toekomst had. De betrokkene stelt dat hij zonder onderdak of logement zat in La Chapelle. De betrokkene stelt dat hij er geen opvang kreeg waar hij kon verblijven 's nachts.

Op 26.09.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Frankrijk. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene veel vrienden in België heeft en van mening is dat België een goed land is die de vluchtelingen goed behandelt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Frankrijk wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Frankrijk. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Frankrijk op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Frankrijk. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Frankrijk. We benadrukken dat de autoriteiten van Frankrijk de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het indienen van een asielerzoek impliceert niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van "een niet correcte of onmenselijke behandeling" en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Frankrijk, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Frankrijk.

De betrokkene stelt dat hij geen opvang kreeg in Frankrijk. De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene reeds twee keer terugkeerde naar Frankrijk, eenmaal vrijwillig en een tweede keer gedwongen. De advocaat stelt dat de betrokkene geen opvang kreeg in Frankrijk en aan zijn lot overgelaten werd. Daarnaast haalt de advocaat als argument aan dat materiële hulp gelimiteerd of ingetrokken kan worden. We wensen op te merken dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Verder merken we op dat de betrokkene in België op 16.05.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 22.05.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Op 07.06.2024 stemden de Franse instanties in met de terugname van de betrokkene. Op 26.07.2024 werd de betrokkene effectief door de Belgische instanties overgedragen aan Frankrijk. Uit de Eurodac-resultaten en zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat de betrokkene geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk na zijn transfer. We merken op dat de betrokkene derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Franse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Vervolgens merken we op dat eveneens in België materiële hulp gereduceerd of ingetrokken kan worden.

We wensen tevens op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een

verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Franse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Frankrijk tevens onafhankelijke beroepsinstanties.

Een bron betreffende internationale bescherming in Frankrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report: France - 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-FR_2023-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA wordt aangekaart dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs, Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture de Police de Paris (8e bureau). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Het AIDA-rapport stelt dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming (pagina 74, Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications").

Om het indienen van verzoeken en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", SPADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "preregistratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De verzoeker krijgt na het registreren van zijn verzoek om internationale bescherming een asielaanvraagcertificaat. Als dit attest wordt afgeleverd, begint de persoon aan de asielprocedure en moet hij zijn aanvraagformulier in het Frans invullen en binnen een termijn van 21 kalenderdagen naar OFPRA sturen (d.w.z. zijn asielaanvraag indienen), ongeacht of hij onder een reguliere of versnelde procedure valt (AIDA-rapport, pagina 27-28).

Indien de verzoeker om internationale bescherming uit een veilig land van herkomst komt, wordt de aanvraag behandeld volgens de versnelde procedure. Als de asielaanvraag al een definitieve negatieve beslissing van de CNDA heeft gekregen, kan de verzoeker alleen een verzoek tot heroverweging indienen bij het OFPRA als hij of zij over nieuw bewijs beschikt (AIDA-rapport, pagina 74). Om een volgend verzoek in te dienen, moet de verzoeker zich bij het prefectuur melden om zijn of haar aanvraag te registreren en een asielaanvraagcertificaat te verkrijgen. Sinds maart 2017 moet de persoon terug naar het oriëntatieplatform (SPADA) om een afspraak te maken op de GUDA zoals alle verzoekers om internationale bescherming.

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 55). Het beroep moet per aangetekende brief of fax worden ingediend binnen 1 maand na de kennisgeving van de negatieve beslissing door OFPRA. De berekening van deze termijn is echter bemoeilijkt door de asiel- en immigratiewet van 2018, die bepaalt dat het aantal dagen dat is gebruikt om het verzoek om rechtsbijstand in te dienen vanaf de kennisgeving van de OFPRA-beslissing, in mindering wordt gebracht op de termijn voor het indienen van het beroep (AIDA-rapport, pagina 55). Deze wetswijzing legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De advocaat van de betrokkene stelt dat Frankrijk niet in staat is om verzoekers op te vangen. Hij stelt dat verzoekers die naar Frankrijk terugkeren in de Dublinprocedure over het algemeen op straat slapen. Verder stelt de advocaat dat als verzoekers financiële hulp krijgen dit bedrag vaak laat gestort wordt en voor verzoekers in gelijkaardige situaties een ander bedrag kan zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux

demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen tegenwoordig een totale capaciteit van 109.814 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 120).

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 127, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 121, "It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 121, "In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated").

Alle asielzoekers krijgen materiële opvangvoorzieningen onder Artikel L. 551-9 Ceseda. Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 111-112). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Opvangvoorzieningen worden door OFII aangeboden in een specifieke regio waar de verzoeker om internationale bescherming verplicht moet blijven. Het nationale opvangstelsel wijst verzoekers om internationale bescherming een opvangcentrum of een regio toe, zoveel mogelijk rekening houdend met de kwetsbaarheidsbeoordeling van OFII en de algemene situatie van de verzoeker om internationale bescherming. De toewijzing aan een opvangcentrum is een informele beslissing, wat betekent dat er geen administratieve behandeling aan de verzoeker om internationale bescherming wordt opgelegd en dat er dus geen beroep tegen kan worden aangetekend. Deze toewijzing wordt alleen in aanmerking genomen voor degenen die hun verzoek hebben geregistreerd op Île de France (AIDA-rapport, pagina 117).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De advocaat van de betrokkene haalt verder aan dat er politiegeweld plaatsvindt tijdens het opdoeken van vluchtelingenkampen en dat er in deze kampen ook gelimiteerde toegang is tot water en voeding. De betrokkene haalde tijdens zijn eerste persoonlijk gehoor in België aan dat hij tijdens het behandelen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Frankrijk ongeveer tien maanden in een opvangcentrum in Lille kon verblijven. Tijdens zijn tweede persoonlijk gehoor in België stelt de betrokkene na zijn eerste overdracht aan Frankrijk, slechts drie dagen in Frankrijk verbleven te hebben. Verder herhalen we dat de betrokkene na zijn laatste overdracht aan Frankrijk, geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende en dus niet onder de opvangrichtlijn viel.

Vervolgens stelt de advocaat dat de werkmakrt en opleidingen moeilijk toegankelijk zijn, omdat hiervoor een werkpermit bekomen moet worden. Eveneens haalt hij aan dat financiële materiële hulp een klein bedrag betreft en vaak laat betaald wordt. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de werkmakrt als er na zes maanden nog geen beslissing genomen werd omtrent hun verzoek en enkel als deze vertraging niet geattribueerd is aan de verzoeker. Het recht om te werken blijft duren totdat er een beslissing omtrent het verzoek wordt genomen (AIDA-rapport, pagina 129).

Het feit dat enkele moeilijkheden worden opgemerkt voor het bekomen van een werkpermit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs een besluit van transfer naar Frankrijk heeft opgeschort op basis van de aangehaalde algemene informatie. We merken echter op dat er telkens een individuele analyse van een dossier wordt uitgevoerd. Het feit dat er in een ander individueel geval geen transfer uitgevoerd werd, betekent niet dat in het geval van de betrokkene geen transfer uitgevoerd kan worden.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat het goed gaat met zijn gezondheid. Hij stelt wel dat als het koud is hij pijn heeft aan de linkerkant (verzoeker duidde tijdens het persoonlijk gehoor zijn heup aan). Hij stelt dat hij hieraan verwond werd.

Via het schrijven van zijn advocaat, dd. 26.09.2024, legde de betrokkene enkele medische documenten voor. De betrokkene legt een foto van een medisch document, opgesteld door het Rode Kruis op 19.09.2024, voor. We merken op dat het document niet volledig leesbaar is. In elk geval kan uit het document opgemaakt worden dat er een laboaanvraag en een aanvraag voor een scan van zijn wervelkolom en bekken werd gemaakt wegens pijn veroorzaakt door een explosie in het verleden. Eveneens wordt melding gemaakt van een operatie. De advocaat van de betrokkene verduidelijkt dat een operatie voor de betrokkene voorzien is. Het document duidt verder aan dat er uitgezocht moet worden of hij een hernia heeft. In het schrijven van de advocaat wordt niet verduidelijkt welke conclusies er uit het tweede deel van bijlage 2 getrokken moeten worden. Het document bevat eveneens geen datum. Het is dus onduidelijk of dit de laboaanvraag betreft in het eerste document.

Op 22.04.2025 werd een medisch document voor de betrokkene voorgelegd dat opgemaakt werd in Brussel op 19.04.2025. In het document wordt gesteld dat de betrokkene door een mijnexplosie een lichamelijk en psychologisch trauma opliep. Verder wordt gesteld dat de betrokkene lijdt aan PTSS met een depressieve angststoornis. Dit roept volgens de dokter angstcrisis, episodes van hallucinaties en nachtmerries, slaapproblemen, isolement, donkere gedachten, depressie met schizofrenie-tendensen alsook alexithemie met agrypnie op bij de betrokkene. Er wordt gesteld dat de betrokkene nood heeft aan een psychiatrische en psychologische opvolging. Eveneens wordt medicatie voorgeschreven voor de betrokkene.

De advocaat van de betrokkene stelt dat medische hulp pas beschikbaar is na drie maanden en dat de medische toestand van de betrokkene niet toelaat om te wachten met een medische verzorging.

De toegang tot dringende gezondheidszorgen wordt voor asielzoekers gegarandeerd in de nationale wetgeving (AIDA-rapport, pagina 131). De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 132, "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers"). Daarnaast stelt het rapport dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 132, "As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France."). Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeboren kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (AIDA-rapport, pagina 131-132) (cf. de officiële site

Individuele met een lage inkom en die nog op een ziekteverzekering wachten en snel nood hebben aan gezondheidszorg, kunnen zich wenden tot de Open en gratis centra voor Toegang tot Gezondheidszorg (PASS) in hun dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dit is daarom ook een mogelijkheid voor verzoekers onder de versnelde en Dublinprocedure. Daar zullen ze zorg ontvangen en, indien noodzakelijk, een medisch attest die nodig is om het behandelen van hun applicatie voor de publieke ziekteverzekering te versnellen. Volgens de wet zijn alle publieke ziekenhuizen verplicht om PASS-diensten aan te bieden (AIDA-rapport, pagina 132).

Personen die geen recht hebben om op het grondgebied te blijven, met inbegrip van afgewezen asielzoekers, profiteren van de PUMA gedurende zes maanden na het einde van de geldigheidsduur van het asielaanvraagcertificaat. Vóór 2020 was de periode één jaar. Na deze periode stelt de medische hulp van de staat (AME) hen in staat om gratis behandelingen te krijgen in ziekenhuizen en in dokterspraktijken (AIDArapport, pagina 132).

De nationale wetgeving biedt geen specifieke garantie voor de toegang tot zorg in verband met geestelijke gezondheidsproblemen. Asielzoekers kunnen theoretisch baat hebben bij psychiatrische of psychologische begeleiding dankzij hun ziektekostenverzekering (AME of PUMA). De toegang blijft in de praktijk echter moeilijk omdat veel professionals weigeren om niet-Franstalige patiënten op te vangen omdat ze niet over de middelen beschikken om non-verbaal te communiceren en/of de middelen om met tolken te werken (AIDA-rapport, pagina 133).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat betreft toegang tot zorg in verband met geestelijke gezondheidsproblemen, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot zorg in verband met geestelijke gezondheidsproblemen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We betwisten geenszins dat een overdracht aan een andere lidstaat een impact heeft, maar zijn van oordeel dat bovenstaande attesten niet aantonen dat in geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. We merken in deze verder op dat de Franse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Uit de medische documenten blijkt dat in België reeds noodzakelijke medische hulp werd gegeven aan de betrokkene. Verder blijkt uit de documenten enkel dat hij nood heeft aan een verdere psychologische en psychiatrische opvolging. Er wordt niet aangetoond dat een verdere opvolging enkel in België kan plaatsvinden. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten."

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst

dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van:

- artikel 21 van de Dublin-Verordening (604/2013)
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Vw”);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 21 van het Dublinverordening :

1. De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening.

Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

2. De verzoekende lidstaat kan om een spoedig antwoord vragen indien het verzoek om internationale bescherming enkel is ingediend als gevolg van een weigering tot toegang of verblijf, een aanhouding wegens illegaal verblijf of de betekening of de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel.

In het overnameverzoek wordt gemotiveerd op welke gronden met spoed een antwoord nodig is en binnen welke termijn dit antwoord wordt verwacht. Die termijn dient minstens één week te bedragen.

3. In de in de leden 1 en 2 bedoelde gevallen wordt het verzoek om overname door een andere lidstaat met behulp van een standaardformulier gedaan en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaring van de verzoeker aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van overnameverzoeken. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten elementen van het dossier.

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERST ONDERDEEL

Miskennen van art. 21 §1 van de Dublinverordening, aangezien de verwerende partij de door deze bepalingen voorgeschreven procedure niet heeft nageleefd, in die zin dat zij haar overdrachtsbeslissing baseert op een raadpleging van EURODAC (op 17.03.2025), maar geen terugnameverzoek aan Frankrijk heeft gericht na deze raadpleging. Zij verwijst naar een eerder terugnameverzoek dat in het kader van een eerdere (afgesloten) aanvraag werd verzonden, wat niet mag.

Art. 21 Dublinverordening :

« 1. De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening.

Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. »

Bijgevolg wordt de door de Dublinverordening voorgeschreven procedure miskend, en is de beslissing noch wettig, noch geldig gemotiveerd.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

De motivering is niet passend daar de beslissing stoelt op eerdere beslissingen die onwettig zijn, namelijk de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn dd 10.02.2025 die genomen werd nadat zijn asielprocedure afgesloten werd (op 10/12/2024) en waarvan de schorsing wordt aangevraagd in UDN in de zaak RvV 335 653.”

2.2.2. In het eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en geen correcte wettelijke grondslag vermeldt.

De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel om de betrokkene in kennis te stellen van de juridische en feitelijke gronden waarop de overheid haar beslissing baseert. Dit stelt de verzoeker in staat om te beoordelen of het zinvol is tegen die beslissing een rechtsmiddel aan te wenden. De motivering moet “afdoende” zijn, wat inhoudt dat ze in verhouding moet staan tot het belang en de draagwijdte van de beslissing en het determinerende motief duidelijk moet blijken.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsgrondslagen, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, onder d) van de Dublin III-verordening. De beslissing bevat ook een duidelijke motivering in feite: België wordt niet als de verantwoordelijke lidstaat beschouwd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, aangezien verzoeker reeds verschillende keren verzoeken indiende, zowel in België als in Frankrijk, en op 26 juli 2024 effectief aan Frankrijk werd overgedragen. Vervolgens keerde hij terug naar België en diende hij op 22 augustus 2024 een nieuw verzoek in. In antwoord op een terugnameverzoek stemden de Franse autoriteiten op 10 september 2024 in met zijn terugname. Dit akkoord lag aan de basis van de thans bestreden beslissing, genomen naar aanleiding van een vierde verzoek om internationale bescherming op 17 maart 2025.

De motieven van de beslissing zijn duidelijk verwoord en stellen verzoeker in staat kennis te nemen van de juridische en feitelijke gronden van het besluit. Verzoeker toont niet aan waarom deze motivering ontoereikend zou zijn of in welk opzicht hij hierdoor verhinderd zou zijn zijn rechten uit te oefenen. Bovendien blijkt uit de inhoud van zijn eigen betoog dat hij de motieven begrijpt, zodat het doel van de motiveringsplicht – met name kennisgeving en controleerbaarheid – bereikt is (vgl. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Er wordt bijgevolg geen schending vastgesteld van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Wat de inhoudelijke beoordeling betreft, verwijst de Raad naar artikel 7, lid 2 van de Dublin III-verordening, waarin bepaald wordt dat de verantwoordelijke lidstaat wordt vastgesteld op het moment waarop de verzoeker voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indient bij een lidstaat.

Artikel 19 van de Dublin III-verordening somt de omstandigheden op waarin die verantwoordelijkheid kan komen te vervallen, namelijk:

- Indien een andere lidstaat een verblijfstitel verleent aan de verzoeker;
- Indien de verzoeker gedurende ten minste drie maanden het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel van de verantwoordelijke lidstaat);
- Indien hij het grondgebied heeft verlaten krachtens een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel na afwijzing van zijn verzoek.

In de huidige zaak werd Frankrijk oorspronkelijk aangeduid als verantwoordelijke lidstaat op het ogenblik van het eerste verzoek op 21 november 2022. Ondanks de overdracht aan Frankrijk op 26 juli 2024 keerde verzoeker terug naar België. Op 22 augustus 2024 diende hij opnieuw een verzoek in, waarna Frankrijk op 10 september 2024 instemde met terugname. Verzoeker werd vervolgens op 10 december 2024 geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek, conform artikel 51/5, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Op 10 februari 2025 werd de overdrachtstermijn door de verwerende partij verlengd overeenkomstig artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Bij het indienen van het vierde verzoek om internationale bescherming op 17 maart 2025 heeft de verwerende partij bijgevolg vastgesteld dat er reeds een geldend terugnameakkoord was, waarvan de termijn

niet verstreken was en waarvan niet blijkt dat de verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheid overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van de Dublin III-verordening.

Overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III-verordening vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen een termijn van zes maanden. Indien de betrokkene onderduikt kan de termijn echter worden verlengd tot maximaal achttien maanden, wat in casu is gebeurd.

Verzoeker diende op 27 maart 2025 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in van de beslissing tot termijnverlenging. Met het arrest 326 260 van 6 mei 2025 werd het verzoek tot schorsing bij voorlopige maatregelen tegen deze beslissing verworpen. De beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht wordt in de huidige stand van het geding dan ook geacht rechtsgeldig te zijn.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat Frankrijk niet langer de verantwoordelijke lidstaat zou zijn op grond van de Dublin III-verordening. Uit niets blijkt dat de Franse autoriteiten zich niet langer gebonden zouden achten door het akkoord tot terugname dat zij gaven op 10 september 2024. Verzoeker werd niet in het bezit gesteld van een verblijfstitel door een andere lidstaat (artikel 19, lid 1, Dublin III) noch heeft hij aangetoond dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten (artikel 19, lid 2, Dublin III) waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk en de in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen niet zijn vervallen. Het nieuwe verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België op 17 maart 2025 kan bijgevolg niet beschouwd worden als een *“nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald”* in de zin van artikel 19, lid 2, laatste zinsnede van de Dublin III-verordening.

In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing gesteund is op de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, waarvan hij afzonderlijk bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gevorderd. Het volstaat te dezen vast te stellen dat met het arrest 326 260 van 6 mei 2025 deze vordering werd verworpen.

3. Het enig middel, is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT